

Οι βωμολοχίες (Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)



Η ατμόσφαιρα των γηπέδων περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, και την ακουστική ρύπανση των βωμολοχιών. Κυρίως νέοι, αλλά και μεγαλύτεροι, αντί να απολαύσουν το όποιο θέαμα το οποίο έχουν επιλέξει να παρακολουθήσουν, έχοντας μετατραπεί σε οπαδούς της με κάθε τρόπο νίκης της αγαπημένης τους ομάδας, φροντίζουν να εκτονώνονται είτε τραγουδώντας ομαδικά συνθήματα τα οποία έχουν αισχρό περιεχόμενο εις βάρος των παικτών της αντίπαλης ομάδας, των συγγενών τους, κυρίως του γυναικείου φύλου, των διαιτητών, είτε σε ατομικό επίπεδο εκφράζοντας την χαρά, την ανακούφιση, την οργή τους, το πάθος τους για την ομάδα τους με τρόπο που δεν θυμίζει ούτε το ποιοι είναι στην καθημερινή ζωή ούτε το πώς θα ήθελαν οι άλλοι να τους θυμούνται.

Κρυμμένοι στην ανωνυμία του πλήθους, αισθάνονται ελεύθεροι να εκφράσουν όσα το συνειδητό ή και το ασυνειδητό τους έχουν. Η βλασφημία κατά των θείων, αλλά και η σεξουαλική διάσταση των συνθημάτων κάνει τους βωμολόχους να

αισθάνονται δυνατοί. Όταν μάλιστα δεν υπάρχουν οπαδοί της αντίπαλης ομάδας στο γήπεδο, η παντοδυναμία της έκφρασης δίνει ένα αίσθημα απέραντης ηδονής. Νίκη ή ήττα είναι αδιάφορο. Σημασία έχει η εκτόνωση! Σε άσχετους με την αντίπαλη ομάδα αγώνες, όπως είναι τα παιχνίδια με ξένες ομάδες, αντί τα συνθήματα να αποσκοπούν στην ενίσχυση της ψυχολογίας των παικτών που υποστηρίζουν, η μνήμη του αντιπάλου δεσπόζει.



Είναι κοινωνικό το φαινόμενο μόνο ή έχει και πνευματικές διαστάσεις;

Για την πίστη τίποτε δεν στερείται πνευματικού νοήματος. Φανατισμός, επικράτηση, πάθος, αχαλίνωτο στόμα αποτελούν σημάδια ενός εαυτού που δεν εμφορείται από αγάπη για το συγκεκριμένο άθλημα ή την συγκεκριμένη ομάδα, αλλά από ανάγκη για επιβεβαίωση ότι ανήκουμε στην σωστή κοινότητα, ότι το πάθος μας για την ομάδα γίνεται αφορμή συνάντησης με τους άλλους, ότι το πνεύμα της εξουσίας συνδυάζεται με την λογική του «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα». Κυρίως όμως ένα αίσθημα ότι δεν τρέχει τίποτα που βρίζουμε, που εκτονωνόμαστε, που αισθανόμαστε όχλος, αλλά είναι ένα ξέχασμα της καθημερινότητας και των προβλημάτων μας, καθώς δεν έχουμε κάποτε άλλη ελπίδα προς την οποία να στραφούμε, ενώ το στόμα μας βγάζει ό,τι ρυπαρό, χωρίς να αισθανόμαστε ότι ρυπαινόμαστε.

Τα ιερά μας έχουν πάψει να είναι ιερά. Θρησκεία και οικογένεια, όπως και ο πλησίον στην διαφορετικότητά του δεν είναι αφορμή συνάντησης, σεβασμού,

κάποτε και χαράς και κεφιού, αλλά υπενθύμιση ότι το παν είναι η επικράτηση του εγώ μας και ό,τι αυτό υποστηρίζει. Το «ευ αγωνίζεσθαι» και η υπεράσπισή του έχει μετατραπεί σε «με κάθε τρόπο επικρατείν», σε μία εποχή εμπορευματοποίησης των πάντων, ακόμη και των ιδεών, των συμβόλων, των κοινοτήτων στις οποίες ανήκουμε. Στην καθημερινότητά μας μία άνεση έκφρασης, ένα αίσθημα μαγκιάς και επίδειξης που γίνεται συνήθεια, μίμηση κάποιων μεγαλυτέρων που δεν ξέρουν τι σημαίνει ποιότητα λόγου και έκφρασης, μία χύδην λαϊκότητα, η οποία μετατρέπεται σε λαϊκισμό λόγου, καθιστούν την βωμολοχία αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητάς μας. Το χειρότερο είναι ότι δεν τιμωρείται από την πολιτεία, ακριβώς λόγω της ανοχής όλων.

Το σταμάτημα της βωμολοχίας προϋποθέτει πρωτίστως προσωπική απόφαση. Προϋποθέτει αυτοσεβασμό και στην συνέχεια σεβασμό στο πρόσωπο του άλλου. Προϋποθέτει εγκράτεια γλώσσας, δηλαδή πνευματική ζωή. Προϋποθέτει την συνειδητή αντίσταση στην ακρόαση της αισχρολογίας. Τελικά, την χαρά ο λόγος να είναι «άλατι ηρτυμένος» για να μεταδίδει νόημα ζωής, αυτό που συνήθως απουσιάζει στους κάθε μορφής όχλους.

themistoklismourtzanos.blogspot.com